Nr. 5. 1930.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie 3 złote. — Cena pojedynczego numeru 30 groszy.
Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m/m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. pow. pokój 34.
Redaktor: Jan Kędzior st. dyrektor Wydz. Pow., tel. 148, 149.

KATOWICE, sobota, dnia 1 lutego 1930 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Obwieszczenia urzędowe.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 22 marca 1929 r.

o zmianie nazwisk hańbiących, ośmieszających lub nielicujących z godnością człowieka.

Art. 1. Obywatel polski, posiadający nazwisko hańbiące, ośmieszające lub nielicujące z godnością człowieka, ma prawo zmienić to nazwisko według przepisów niniejszej ustawy.

Art. 2. Zezwolenie na zmianę nazwiska udziela wojewódzka władza administracji ogólnej. O udzielonem zezwoleniu należy zawiadomić właściwy urząd stanu cywilnego celem dokonania wpisu w odpowiednich aktach stanu cywilnego.

Art. 3. Osoba, ubiegająca się o zmianę nazwiska, winna wskazać nazwisko, które pragnie przybrać.

Do podania należy dołączyć metrykę urodzenia i dowód obywatelstwa polskiego.

Art. 4. Podanie o zmianę nazwiska oraz akt zezwolenia na zmianę nazwiska w myśl niniejszej ustawy osób, których stan niezamożności jest niewątpliwie znany wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, wolne są od opłat stemplowych.

Art. 5. Ogłoszenia o zamierzonej zmianie nazwiska oraz o udzielonem zezwoleniu na zmianę nazwiska winny być umieszczone w „Monitorze Polskim". Koszt powyższych ogłoszeń, o ile dotyczą osób, których stan niezamożności jest niewątpliwie znany wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, pokrywa Skarb Państwa.

Art. 6. W ciągu dni 30 od dnia ogłoszenia w „Monitorze Polskim" o zamierzonej zmianie nazwiska wolno z ważnych powodów zgłosić sprzeciw do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej. W razie zgłoszenia sprzeciwu przez osoby takiego samego nazwiska, które proszący przybrać zamierza, zezwolenie nie może być udzielone.

Art. 7. Wojewódzka władza administracji ogólnej odmówi zezwolenia na przybranie nazwiska historycznego, popularnego lub rozpowszechnionego oraz w tych wypadkach, gdy zachodzi uzasadniona obawa, że ubiegający się o zmianę nazwiska czyni to w zamiarze ułatwienia sobie przestępstw lub ukrycia swojej tożsamości.

Art. 8. Z chwilą doręczenia aktu zezwolenia na zmianę nazwiska, prawo do używania nowego nazwiska uzyskuje proszący, jego żona i te dzieci, które w chwili wniesienia podania nie były pełnoletnie; zaś dzieci pełnoletnie tylko w tym wypadku, jeśli do prośby o zmianę nazwiska się przyłączyły.

Art. 9. Postanowienia ustawy niniejszej nie uchylają mocy obowiązującej ustawy z dnia 24 października 1919 r. w przedmiocie zmiany nazwisk (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 478).

Art. 10. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej w ciągu lat dziesięciu.

Prezydent Rzeczypospolitej:
I. Mościcki.

Prezes Rady Ministrów:
(—) Bartel.

Ministra Spraw Wewnętrznych:
H. Józewski.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23. I. 1930 r. Nr. 3, poz. 16).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu

z dnia 23 listopada 1929 r.

o właściwości sądów grodzkich w sprawach o przestępstwa z art. 144 ust. i 2 i art. 145 ustawy karnej skarbowej.

Na zasadzie art. 211 ust. 2 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do właściwości sądów grodzkich należą, prócz spraw karnych, przekazanych im rozporządzeniem z dnia 20 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 542), nadto sprawy przewidziane w art. 144 ust. 1 i 2 i w art. 145 ustawy karnej skarbowej, o ile są przekazane sądom w myśl art. 210 pkt. 2 tejże ustawy.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1930 r. i ma zastosowanie do spraw, w których termin rozprawy głównej jeszcze nie został wyznaczony (art. 223 u. k. s.); umorzenie stosownie do art. 223 ust. 3 u. k. s. jest mimo to dopuszczalne i w sądzie okręgowym w sprawach, które do niego wpłynęły przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Minister Sprawiedliwości:
(—) St. Car.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) Ignacy Matuszewski.

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu Nr. 2 z dnia 14. I. 1929 r.)

WYDZIAŁ POWIATOWY
w Katowicach.
L. O. —

Katowice, dnia 24 stycznia 1930 r.

OBWIESZCZENIE

Nadzór weterynaryjny nad ubojami przemysłowemi w rzeźni wywozowej na Centralnej Targowicy w Mysłowicach powierzony został na podstawie uchwały Wydziału Powiatowego z dnia 2 stycznia 1930 r. za zgodą Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego Stanisławowi Blaschke'mu, lek. wet. w Katowicach, zaś zastępstwo tegoż lek. wet. Stanisławowi Cebuli z Katowic.

Prezes
(—) Dr. Seidler.

WYDZIAŁ POWIATOWY
Katowice.
L. O —

OBWIESZCZENIE.

Izydorowi Szczepankowi, oglądaczowi mięsa w Roździeniu przyznano za stwierdzenie trychin nagrodę w wysokości 30,— zł.

Katowice, dnia 24 stycznia 1930 r.

Prezes
(—) Dr. Seidler.

STAROSTWO KATOWICE d. 18. I. 1930 r.
L. G.—222/4.

OBWIESZCZENIE

Dyrekcja Policji w Katowicach pismem z dnia 30 grudnia 1929 r. L. dz. P. II — 1379 zawiadamia, że w zagrodzie Zakładu Elżbietanek w Katowicach przy ulicy Marszałka Piłsudskiego zaraza świń wygasła.

Starostwo w Pszczynie pismem z dnia 14 stycznia 1930 roku L. dz. G—130 zawiadamia, że w miejscewości Podlesie stwierdzono w jednej zagrodzie pomór świń.

Sarostwo w Pszczynie pismem z dnia 15 stycznia 1930 r. L. dz. 131 zawiadamia, że w miejscowościach Mikołów, Tychy i Ornontowice stwierdzono wściekliznę psów.

Starosta
w z.
(—) Dr. Gawlas.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 29 stycznia 1929 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o urzędowem badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

Na podstawie art. 21 pkt. d), e), f) i art. 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361) zarządza się co następuje:

I. Badanie przed ubojem.

§ 1. Lekarz weterynaryjny, jak również oglądacz, wyznaczony do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa, winien po otrzymaniu zgłoszenia wykonać badanie zwierzęcia jaknajspieszniej.

Badanie należy przeprowadzać przy świetle dziennem; w wyjątkowych wypadkach można badanie wykonywać przy dostatecznem oświetleniu sztucznem.

§ 2. Badanie zwierząt należy wykonać możliwie bezpośrednio przed ubojem.

Jeżeli ubój nie zostanie uskuteczniony w ciągu 2-ch dni od chwili dokonania urzędowego badania, posiadacz winien zwierzę zgłosić do ponownego badania przed ubojem.

§ 3. Przed badaniem lekarz weterynaryjny, jak również oglądacz, winien przedewszystkiem określić gatunek i płeć zwierzęcia, w razie zaś spostrzeżenia objawów, wzbudzających podejrzenie o chorobę, także wiek, maść, odmiany maści i szczególne znaki zwierzęcia.

§ 4. Przy badaniu przed ubojem należy stwierdzić, czy zwierzę nie okazuje objawów choroby:

a) mogącej mieć wpływ na ocenę zdatności mięsa do spożycia,

b) podlegającej obowiązkowi zgłaszania.

§ 5. Uwzględniając stan normalny zwierząt zdrowych, określony w załączniku Nr. 1 do rozporządzenia niniejszego, należy szczególną uwagę zwracać na:

1) stan odżywienia badanego zwierzęcia,

2) jego wygląd zewnętrzny w stanie spoczynku, po spędzeniu, w razie zaś potrzeby przy przeprowadzaniu lub przepędzaniu zwierzęcia,

3) powierzchnię ciała,

4) narządy oddechowe,

5) narządy trawienia oraz

6) jego narządy płciowe.

W razie zauważenia objawów, wskazujących na zaburzenie w ogólnym stanie zdrowia, należy zmierzyć w każdym wypadku wewnętrzną ciepłotę zwierzęcia zapomocą ciepłomierza (termometru).

§ 6. U poszczególnych gatunków zwierząt należy poddać dokładnemu badaniu te części ciała zwierzęcia, w których występują zazwyczaj objawy chorób podlegających obowiązkowi zgłaszania lub wpływających na zdatność mięsa do spożycia, mając na względzie:

1) u bydła rogatego: księgosusz, zarazę płucną, pryszczycę, wąglik, szelestnicę, zarazę dziczyzny i bydła rogatego, gruźlicę, otręt, wściekliznę, schorzenia połączone z zaburzeniami w ogólnym stanie zdrowia, zwłaszcza w następstwie chorób wymienia, dróg porodowych, jelit, stawów, kości, racic i t. p.;

2) u koni: wąglik, nosaciznę, zarazę stadniczą, otręt, wściekliznę i inne choroby połączone z zaburzeniem w ogólnym stanie zdrowia;

3) u cieląt: błonicę, biegunkę, choroby pępowiny i obrzęk stawów z ogólnemi zaburzeniami w stanie zdrowia;

4) u świń: pryszczycę, różycę, pomór i zarazę świń, jak również inne choroby połączone z zaburzeniami w ogólnym stanie zdrowia;

5) u owiec: pryszczycę, wąglik, świerzb, wściekliznę i wodnicę.

§ 7. Jeżeli przy badaniu przed ubojem zauważono objawy, wzbudzające podejrzenie o pewną chorobę, należy przeprowadzić szczegółowe badanie w celu stwierdzenia tej choroby lub wykluczenia podejrzenia o nią.

Po stwierdzeniu choroby należy określić, czy w danym wypadku choroba występuje w postaci lekkiej, czy też ciężkiej. Za ciężką postać choroby należy uznać schorzenia połączone z ogólnem zaburzeniem w stanie zdrowia, przy ciepłocie ciała poniżej lub powyżej normy, określonej w pkt. 7 załącznika Nr. 1 do rozporządzenia niniejszego.

§ 8. Szczegółowe badanie zwierzęcia przed ubojem należy wykonać w sposób określony w załączniku Nr. 2 do rozporządzenia niniejszego.

II. Postępowanie po badaniu przed ubojem.

§ 9. Lekarz weterynaryjny, jak również oglądacz, winien każdy wypadek stwierdzenia choroby, podlegającej obowiązkowi zgłaszania, a także każdy wypadek zauważenia objawów wzbudzających podejrzenie o taką chorobę, zgłosić niezwłocznie do najbliższego posterunku policji lub bezpośrednio do powiatowej władzy administracji ogólnej i zwrócić uwagę posiadacza, że na nim ciąży również obowiązek zgłoszenia zwierzęcia chorego lub podejrzanego o chorobę i odosobnienia go od innych zwierząt wrażliwych na daną chorobę. Przed opuszczeniem miejsca badania lekarz weterynaryjny,

jak również oglądacz, winien oczyścić i odkazić ręce, odzież, obuwie i t. p., stosownie do przepisów o oczyszczaniu i odkażaniu przy zaraźliwych chorobach zwierzęcych.

W razie zetknięcia się ze zwierzętami choremi na księgosusz lub pryszczycę, albo podejrzanemi o te choroby, lekarzowi weterynaryjnemu i oglądaczowi nie wolno bez uprzedniej zmiany obuwia wstępować do innej zagrody, w której znajdują się zwierzęta przeżuwające lub świnie.

§ 10. Lekarz weterynaryjny, jak również oglądacz, winien zakazać uboju zwierząt dotkniętych księgosuszem, nosacizną, wąglikiem, szelestnicą, zarazą dziczyzny i bydła rogatego lub wścieklizną.

§ 11. Oglądacz winien zezwolić na ubój:

1) jeżeli zwierze nie okazuje żadnych objawów chorobowych, albo jeżeli stwierdzone objawy wskazują na choroby, które nie mają wpływu na ogólny stan zdrowia zwierzęcia i nie posiadają większego znaczenia dla oceny zdatności mięsa do spożycia;

2) przy nieszczęśliwych wypadkach, jak to: złamaniu kości i innych uszkodzeniach spowodowanych urazami, przy wypadnięciu macicy, które nastąpiło bezpośrednio po porodzie, przy wzdęciu, przy zagrażającem uduszeniu się i innych podobnych wypadkach pod warunkiem, że od zajścia wypadku upłynęło nie więcej niż 12 godzin.

§ 12. Oglądacz nie może zezwolić na ubój, jeżeli stwierdzi objawy chorobowe, połączone z zaburzeniem w ogólnym stanie zdrowia z podwyższeniem ciepłoty ciała, w szczególności zaś przy następujących chorobach:

1) schorzeniu wskutek porodu,
2) biegunce, osobliwie zas krwawej,
3) schorzeniu wymienia,
4) zapaleniu pępowiny połączonem z obrzękiem stawów,
5) ranach ropiejących lub posokowatych.

W tych wypadkach oglądacz winien powiadomić posiadacza i badanie odstąpić wyznaczoemu lekarzowi weterynaryjnemu z podaniem dokładnego opisu zwierzęcia oraz zauważonych objawów chorobowych.

§ 13. Lekarz weteryearyjny po dokładnem zbadaeiu zwierzęcia, odstąpionego przez oglądacza do dalszego badania (§ 12), winien zezwolić na ubój z wyjątkiem wypadków wymienionych w § 10 rozporządzenia oiniejszego, w których ubój jest bezwarunkowo zakazany.

(dalszy ciąg nastąpi)

(Przedruk z Dziennika Ustaw Rzeczpl. Polskiej Nr. 32 z dnia 17 maja 1929 r.

Komunikaty.

Z Banku Polskiego.

Począwszy od 30 stycznia 1930 r., Bank Polski puszcza w obieg bilety bankowe 10-złotowe, opatrzone podpisem prezesa Banku Polskiego dr. Władysława Wróblewskiego, oraz datą 20 lipca 1929 r.

Poza temi szczegółami nowe bilety nie różnią się niczem od znajdujących się obecnie w obiegu.

P I S M A
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

398.

Pismo Nr. OB. 3340 z 23 listopada 1929 r. w sprawie fałszywych banknotów 50-dolarowych.

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Odpis pisma Min. Skarbu z dn. 6. XI. 29 r. Nr. D. VII. 1816/2 przesyła się do użytku urzędowego.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 1816|2
Warszawa
dnia 6 listopada 1929 r.

W sprawie fałszywych banknotów 50-cio dolarowych.

Do
wszystkich władz centralnych.

Z uwagi na treść okólnika tut. z dnia 10-go września 1927 r. L. D. O. P. 5284/III w sprawie przyjmowania przez władze i urzędy państwowe wadjów i kaucyj, Ministerstwo Skarbu oznajmia celem wydania dalszych zarządzeń, iż ukazały się w obiegu banknoty 50-cio dolarowe Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej z wybitnemi cechami, wskazującemi na ich fałszerskie pochodzenie.

Banknoty te w wykonaniu graficznem są bardzo zbliżone do banknotów niewątpliwie autentycznych.

Rysunki ornamentacyjne jednak odznaczają się brakiem precyzyjności w wykonaniu, zawierają linje grubsze i nie są tak wyraziste jak w banknotach autentycznych.

Ponadto rozlanie się konturów linji jest dokładnie widoczne w znacznem powiększeniu.

Najważniejszą cechą, odróżniającą banknoty te od banknotów niewątpliwie autentycznych, jest odmienny papier, który nie posiada w swej masie nitek jedwabnych, jakie są w papierze banknotów autentycznych.

Cecha ta jednak może ujść uwadze, gdyż

banknoty te posiadają po obu stronach rzuciki kolorowe, imitujące nitki jedwabiu papieru autentyków.

Falsyfikaty powyższe wykonane są tak precyzyjnie i do tego stopnia udatnie naśladują banknoty autentyczne, że zachodzi poważna obawa, iż falsyfikaty takie mogą być nierozpoznawane i przyjmowane nawet przez kasjerów banków i kas rządowych.

(Przedruk z Dziennika Urzędow. Min. Spr. Wew. Nr. 18 z dnia 30. XI. 1929 r.).

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu:

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z d. 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 715).

247. (Art. 90). Wykładnia Nr. 9 ogłoszona w Nr. 6 Dz. Urz. z 1927 r. otrzymuje brzmienie następujące:

Pisma, stwierdzające umowy, które urząd ziemski zawiera z mierniczymi o wykonanie czynności mierniczych, związanych ze scaleniem gruntów, podlega w myśl art. 90 u. o. s. opłacie w wysokości 0,2% od umówionego wynagrodzenia. Uiszczenie tej opłaty ma nastąpić w sposób, wskazany w „Instrukcji z dnia 15 listopada 1928 r. w sprawie opłat stemplowych od pism, wiążących się z umowami, zawieranemi przez urzędy państwowe oraz przez zakłady i przedsiębiorstwa państwowe" (ogłoszonej w Nr. 287 Monitora Polskiego oraz w Nr. 36 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1928 r.) (L. D. V. 11453/6/29).

248. (Art. 93). Wykładnia Nr. 58, ogłoszona w Nr. 15 Dz. Urz. z 1927 r. otrzymuje brzmienie następujące: „Wykaz przesyłkowy na przewóz mleka (Część II, punkt 53, taryfy towarowej polskich kolei wąskotorowych Dz. Ust. Rz. Pol. z 1928 roku Nr. 43, poz. 201) są wolne od opłaty. (L. D. V. 11453/6/29).

249. (Art. 136 i 137). W wykładni Nr. 18, ogłoszonej w Nr. 6 Dz. Urz. z 1927 r. wyrazy, umieszczone w pierwszym nawiasie, otrzymują brzmienie następujące: § 19 Regulaminu przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych, Dz. U. R. P. z 1928 roku Nr. 89, poz. 783" (L. D. V. 11453/6/29):

250. (Art. 144). Wykładnia Nr. 83, ogłoszona w Nr. 20 Dz. Urz. z r. 1927 ulega następującym zmianom:

1) Wyrazy: „Zakład Pensyjny dla funkcjonarjuszy z siedzibą we Lwowie (rozporządzenie z dnia 6 sierpnia 1921 roku (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 524") zostają zastąpione wyrazami: „Zakłady Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych (art. 70 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 roku Dz. Ust. Rz. Pol. Nr. 106, poz. 911").

2) Wyrazy: „Zakład Ubezpieczenia Urzędników Prywatnych w Poznaniu (rozporządzenie z dnia 26 maja 1926 r. D. U. R. P. Nr. 55, poz. 322") ulegają skreśleniu. (L. D. V. 11453|6|29).

251. (Art. 146, 154 i 156). W wykładni Nr. 187, ogłoszonej w Nr. 30 Dz. Urz. z r. 1928, wyrazy: „Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 936" zostają zastąpione wyrazami: „Dz. U. R. P. z 1928 roku Nr. 62, poz. 574", (L. D. V. 11453|6|29).

252. (Art. 154). W wykładni Nr. 40, ogłoszonej w Nr. 9 Dz. Urz. z 1927 r. wyrazy w nawiasie otrzymują brzmienie następujące: „rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 grudnia 1928 r. Dz. Ust. Rz. Pol. Nr. 104, poz. 943". (L. D. V. 11453|6|29).

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu Nr. 2 z dnia 14. I. 1930 r.).

Powiatowe Zakłady Wodociągowe „Rozalja" w Wielkiej-Dąbrówce, będące własnością powiatu Katowickiego, dostarczyły w miesiącu styczniu 1930 r. 613785 m³ wody.

Z tej ilości przypada na powiat Katowice-Wieś 305 607 m³
na miasto Katowice . . . . 292 186 „
na powiat Świętochłowice . . . . 15 992 „

OGŁOSZENIA.

Druk. J. Eichhorn, Katowice.